

Λ Υ Τ Ρ Ω Μ Ο Σ

Μέσ' στην ψυχή μου κάποτες σαλέβουνε φτερά
 Κι ένας μεγάλος κι άξαφνος πόθος με συνταράζει,
 Νά λυτρωθῶ απ' τὰ γύρω μου κι ἀπὸ τὸν ἴδιο ἐμὲ
 Κι ἀπὸ τῆς καθημερινῆς ζωῆς μου τὸ μαράζι.

Νὰ φύγω! Νὰ μὴ βλέπω πιά τὰ πρόσωπα τὰ ἴδια
 Ποῦ ἀπὸ μιὰ παρεξήγηση μπήκανε στὴ ζωὴ μου,
 Ποῦ στὸ πλευρό τους με κρατᾶει μονάχα μιὰ συνήθεια
 Καὶ ποῦ μοῦ ἰσικιάζουνε τὸ φῶς ποῦ λαχταράει ἡ ψυχὴ μου.

Νὰ μὴν ἔχω «καθήκοντα» — γιὰ τὴ ζωὴ ἀλυσίδες,
 Οἱ μέρες μου νὰ πάψουνε ἀνούσιες νὰ περνᾶνε,
 Μηχανικὰ κι ἀνόρεγα τὸ κάθε νὰ μὴν κάνω,
 Καὶ νὰ μὴν ξέρω ἀπὸ τὰ χτῆς τ' αὔριο τί θενᾶνε!

Νὰ φύγω αὐτὴ τὴν ἄνοστη καὶ βαρετὴ γαλήνη
 Ποῦ ἀπ' τὴν ψυχὴ μου στράγγισε κάθε χυμὸ καὶ κάνει
 Νὰ μοιάζω μ' ἓνα γέρικο κι ἄχρηστο πιά καρᾶβι
 Ὅπου ἀραγμένο σίπεται σ' ἓνα βουβὸ λιμάνι!

Αὐτὴ τὴν «εὐτυχία» μου, ποῦ ἄλλοι τὴ μακαρίζουν,
 Θᾶθελα σὰν τὸν βασιλιᾶ τῆς Θούλης νὰ πετάξω
 Μέσ' στῆς ζωῆς μου τὰ νερά τ' ἀκύμαντα, μονάχα
 Γιὰ νὰ σαλέψουν μιὰ φορὰ — καὶ γιὰ ν' ἀναστενάξω!

Νὰ φύγω; Ποῦ! Ἐδιάφορο τὸ ποῦ, μόνο νὰ φύγω!
 Νὰ πλανηθῶ σὲ μακρινούς ποῦ δὲν τοὺς ξέρω τόπους,
 Τὸ κάθε τις στὰ μάτια μου πάντα καινούργιο νᾶνε,
 Νὰ κυλιστῶ μέσ' στὴ ζωὴ καὶ μέσα στοὺς ἀνθρώπους.

Νᾶμαι ὁ ἀλήτης ποῦ περνᾶ στὶς σκοτισμένες στράτες,
 Ὁ ταξιδιώτης ποῦ ἔρχεται καὶ φεύγει ἀπὸ μιὰ χώρα,

Νὰ χύνομαι μέσ' στή ζωή σάν τὸ τυφλὸ ποτάμι
Ποὺ ἀπ' τὰ βουνὰ μιὰν ἄξαφνη τὸ κατεβάζει μπόρα.

Σταθμοί, λιμάνια νὰ περνᾶν σάν ὄνειρο ἀπ' τὰ μάτια,
Ποτές μου νὰ μὴ νοσταλγῶ κι ὄλο νὰ λαχταράω,
"Ὅ,τι ποθῶ ἀπὸ τὴ ζωὴ νὰ μὴν τὸ ζητιανεύω
Μά, μέσ' στὴν πάλη, ἰδρώνοντας, νὰ τῆς τὸ καταχτάω!

Κι ὅσο εἶμαι νέος καὶ μέσα μου σαλεύουνε φτερά
Νὰ πλανηθῶ, ν' ἀγωνιστῶ, νὰ κλάψω, ν' ἀγαπήσω,
Χαρὲς καὶ πόνο ὡς τὸ βυθὸ τὸ κύπελλο νὰ πιῶ
Πρὶν πέση ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ σπάση, ὠϊμέ: νὰ ζήσω!

Μὰ τόσο αὐτὴ μου τὴ σκλαβιά τὴν ἔχω συνειθίσει,
Καὶ τόσο πιά λησμόνησα, φτερά μου, νὰ πετάω
Ποὺ ὡς τὸ πουλί μέσ' στὸ κλουβὶ σάν τύχη καὶ τοῦ ἀνοίξουν
Τὴν πόρτα, πάλι μοναχὸς μέσ' στὸ κλουβὶ γυρνᾶω!

Κι ἔτσι, σ' αὐτὴ τὴ φυλακὴ ποὺ μόνος μου ἔχω ὑψώσει,
Σκλάβος ἐγὼ καὶ φύλακας τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ μου,
Πότε σκυφτὸς στὴ μοῖρα μου καὶ πότε ἐπαναστάτης,
—Μιὰ τραγωδία νὰ παίζεται κυττάω μέσ' στὸ νοῦ μου!..

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ